

gesang: „Valgretten fik vi, naar faar vi Brugsretten, Indflytningstilladelser?“

Og den anden Bygning, det haandgribelige Udtryk for Kvinders Selvrejsning, den ligger endnu hen som en Tanketomt og ruger over sine indsamlede og indvundne 135,000 Kr.

„Hvad ventes der paa?“ spørger den utaalmodige Offentlighed. „Hvorfor bliver „Kvindernes Bygning“ ikke rejst?“

Garnnøsterne véd det, hør, hvad de siger til Kvindebevægelsens Per Gynt:

„Der ventes paa, at vore kvindelige Ekspedienter, Kontorister, Akademikere, Sygeplejere, Husholdere, Lærere, kort sagt alle kvindelige Haandens og Aandens Arbejdere skal have hver deres faglige Bygning i Orden til Indflytningens Dag; — der ventes paa, at Kvindebevægelsen skal forstaa, at alle disse faglige Bygninger er Gerninger, den lod ligge, som ventede paa dens ildnende Kraft; — der ventes paa, at Solidaritetstanken, der var Forudsætningen for den smukke Drøm i Halvfemserne, som kaldte sig „Kvindernes Bygning“, at den skal formaa at sejre over Smaasyn og Partisplittelse, samle alt det spredte og famlende og skabe Bygningen i „Bygningen“. Alt det ventes der paa, naar det alt sammen er til Stede, da kommer de manglende Penge af sig selv.

„Kvinders Bygning“ rejses først den Dag, hvor Kvindernes eget Rejsningsværk er tilendebragt, thi før er der ikke Brug for den.“

Garnnøsterne triller og triller, mens Dagene gaar.

„Vi ere Tanker — Du skulde tænkt os.“

—e.

Krigsbetragtninger.

Ja, af dem er der mange, der i disse Tider trænger sig frem, ikke blot naar vi læser vore Dagblade med alle de sørgelige Efterretninger fra vore Nabolande, hvor Blodet flyder og Rædslerne hører til de daglige Begivenheder; men ogsaa naar vi som Husmødre skal forvalte de os betroede Midler til Familiens Forsørgelse. Paa alle Steder træder Krigens Spøgelse os imøde og hæmmer baade nu og i

den kommende Vinter vore Vaner og hvad vi synes der hører med til vort Livs Udvikling. — Selv vort Blad der ellers ikke nemt lader sig kue, føler sig trykket af Tiderne og maa fremtræde i en mere beskeden Dragt og i en mere slunkent Skikkelse, der absolut ikke tyder paa Velstand.

Stakkels Blad, der har redet saa mange Storme af og stadig dog har holdt sit Hoved med „Margrethe“ Mærket frelst over Vandene, skal disse Tider, hvor vi sandelig nok kan trænge til de Kvinder, der kan hjælpe til at samle hvad Mændene har været med til at splitte, faa Dig kuert, saa vi maa frygte for din Fremtid? At der paa det Spørgsmaal kun vil lyde et Nej fra D. K.s Kredse her i Landet, er vist givet, og mange Kvinder vil vist gerne give deres Skærv for at hjælpe til at holde vort gamle Blad, der tager imod og bringer ud i Verden alle de Glæder og Sorger vi betror det, højt i Ære. Ja, saa højt i Ære, at der kunde være *god Grund til at agte paa, at vi ikke fylder dets Spalter med smaalig Kiv eller langtrukken Forhandling om smaa Emner*, der sluger den dyre Plads, men ser stort paa Tingene og udnytter de nu saa kostbare Spalter til at give Læserne nyt og godt Mod, til at bære vor Sag videre nu og i Fremtiden.

Kerteminde, 12. Aug. 1917.

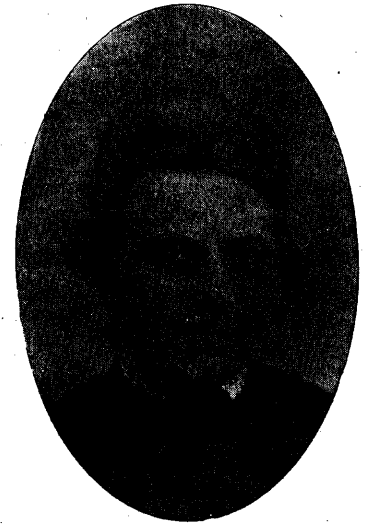
M. Boisen.

I hel Størrelse!

—o—

Der har i de forløbne 6 Uger, siden sidste Nummer udkom, ophobet sig saa meget Stof, at Redaktionen har taget det befriende Spring at udsende dette Nummer i hel Størrelse. Vi har selv følt og har ogsaa hørt om saa megen Utilfredshed over, at Bladet de sidste Gange er udkommen i halv Størrelse, at vi ikke kan tilbageholde et Ønske om, at den Sag, som er rejst i dette Nummer af Bladet, maa have Held med sig og bl. a. godt bevirke, at Bladet *hver Gang* kan udkomme i Størrelse som dette Nummer. *Det'er saavist ikke for stort.*

Redaktionen.

Lørdag d. 2. September døde *Adolfe Marie Calreth* efter et kort haabløst Sygeleje; med hende har den danske Lærerindestand mistet en af sine ypperste Repræsentanter, og den danske Kvindesag en varm Tilhænger og Forsvarer.

Fra ganske ung stærkt optaget af sin Lærerindegerning, først i en Aarrække ved Maribos Skole og senere ved Gasværksvejens Kommuneskole fik hun dog Tid til at paatage sig adskilligt Arbejde for den Stand, hun tilhørte. Faa var som hun inde i Lærerindeforeningens Historie og hele Udvikling, hun havde været Medlem af Bestyrelsen omtrent fra Foreningens Stiftelse, og som Kasserer i mange Aar ydet et stort og opofrende Arbejde. Efter at være traadt ud af Bestyrelsen blev hun valgt til Formand for »Sygekassen for Lærere og Lærerindere«, hvilket Hverv hun endnu beklædte.

For Fremskridtene indenfor Kvindernes Kreds var hun levende interesseret og glædede sig inderligt for hvert lille Skridt frem, og mangen Landse har hun i en snæver Kreds brudt, naar Fordom og Vrangvilje traadte for stærkt frem. Udattil i Kvindesagen traadte hun ikke op, hendes Helbred var i mange Aar vaklende, hvilket ogsaa var Skyld i, at hun aldrig søgte de overordnede Embeder indenfor sin Stand, til hvilke hendes Intelligens og rige Kundskaber vilde have gjort hende selvskreven.

Som Menneske var hun rettænkende, fri for al Smaalighed med vaagent Blik for alle Rørelser i Tiden, men ogsaa stærkt modtagelig for alle Indtryk, derfor maatte Rædslerne udefra i de senere Aar kaste en Skygge over hendes Livsglæde, særlig sørgede hun over Sønderjyderne, som hun omtattede med stor Kærlighed. Hun var som faa sine Venners Ven og var, som en tidligere Elev skrev ved hendes Død, en klog, selvstændig og frisindet Kvinde.

M. J.